

møde denne Plage ved almindelige Lovbestemmelser, som tvinge til Virksomhed fra alle Sider; thi det kan ikke nytte, at en enkelt Landboforening sætter sig i Bevægelse og i Løndeviis kjøber Oldenborrelarver; det er skeet i en meget betydelig Grad i den Egn, hvor jeg lever; Folk have der prøvet paa at presse Olie af dem, man har brugt dem til Føde for Svilt og paa mangfoldige andre Maader prøvet paa at give dem Livendelse, og tilsidst har man i store Masser sænket dem i Vandet for at faae dem dræbte. Jeg siger: det kan ikke nytte, at en enkelt Krebs sætter sig i Bevægelse, thi Oldenborrerne blive jo ikke længe i en Egn; det er en Art Træfugle, de flytte sig, de æde den ene Skov af og flytte sig derefter til den næste. Jeg saae længe med: Beskyrning min Nabo lide, indtil de tilsidst kom og spiste hos mig. Disse særskilte Bestræbelser for at ødelægge dem kunne altsaa ikke nytte Noget; skal der gjøres Noget, saa maa der tages alvorligere fat. Naar det nævnte ærede Medlem (Founesbeck) saa siger: De Landboforeninger, som allerede have forberedt sig paa at virke i denne Retning, vilde finde sig meget ilde stillede, dersom de ikke, efter at have istandbragt deres Apparat, kunde vente Regjeringens Understøttelse, saa siger jeg, at enten maa der ikke være mange Landboforeninger, som have lavet et saadant Apparat og vente paa Understøttelse, eller ogsaa vil hver af dem kun kunne faae en meget ringe Andeel af disse 500 Rd., og er dette Sidste Tilfældet, saa spørger jeg, om det, at bemeldte Landboforeninger, bestaaende af de kyndige Landmænd, som kjende Oldenborrerne farlige Virkninger og ere paa Veie til at modarbejde dem, kunne hver faae 50 Rd., eller hvad det nu kan blive, af Regjeringen, skal være det, som sætter dem istand til at virke; jeg spørger, om den hele Sag har den Betydning, som man lægger i den, naar ikke Landboforeningerne, som bestaae af de Mænd, der lide under Ødelæggelsen, selv kunne skaffe en saadan Sum tilveie, som de kunne plukke ud af disse 500 Rd. Hvad Udvalget har holdt fast paa, det er, at de 500 Rd. ligeoverfor den Nød, der er tilstede, og som omtales af saa Mange, Intet betyde, at det kun er et nyt Forsøg paa at for-

øge den Totalsum, hvorover Ministeriet, det vil sige underordnede Embedsmænd i Ministeriet, ville have Raadighed for at gjøre sig behagelige til. Hvore og Benstre, under Navn af at understøtte Landbovæsenet; Andet er det ikke, og naar den ærede Formand for Landhuusholdningssekskabet (Tillisch) træder saa stærkt frem her i denne Retning, saa er det jo kun en indirekte Maade til at faae det Bidrag, som Staten allerede giver til Landhuusholdningssekskabet, forøget. Har et Landhuusholdningssekskab i et Landboland en virkelig vital Kraft, saa maae de Bidrag, det faaer fra Staten, være ringe i Forhold til de Bidrag, det selv kan skaffe sig; dersom vor Landbostand, som er saa overvægtig og i mange Henseender ogsaa formuende, ikke kan eller ikke vil bidrage Nok til at holde et Sekskab af den Natur ilive, saa ligger deri et stort Beviis for, at enten har dette Sekskabs Virksomhed for Landbovæsenet ikke Noget at betyde, eller ogsaa trænger Landbostanden i det Hele ikke til Foretagender af den Art. Landhuusholdningssekskaber og Landboforeninger i et agerdyrkende Land maae kunne slaae sig igjennem uden disse Klatskillinger tilhjælp, og kunne de ikke det, saa er det et Beviis paa, at der ingen Liv er i dem og ingen Trang til dem. Paa samme Maade forholder det sig med Biavl; der er Intet af Udvalgets Medlemmer, der nægter, at det vilde være meget behageligt og godt, om Syllands Heber kunde berige sig ved Biavl, men ligesaa lidt som jeg for min Part skal være med til fra Regjeringens Side — jeg taler ikke om, hvad der kan gjøres fra Foreningernes Side — at gaae ind paa en Fiskeprofessor, ligesaa lidt skal jeg tilraade dette Thing at gaae ind paa en Biavlprofessor, og Andet kunne vi ikke faae ud af de 500 Rd.; vi faae en reisende Biavlprofessor, som efterat have reist Landet igjennem kun lader et meget svagt Spor af sin Bevægelse tilbage. Dersom det var første Gang, man forsøgte paa Ting af den Art, saa vilde jeg sige: Ja, vi kunne, uerfarne og ukyndige, som vi ere, være godtroende nok til at tænke os Muligheden af, at der kunde komme Noget ud deraf; men ærede Medlemmer, som ikke behøve at kunne huffe længere tilbage end jeg, ville huffe Humleavlshygen;